

Josep Piera▶ josep.piera@gmail.com

ARRIBA AL MEU CORREU

Aquesta vegada, sí. Sí que aquesta columna dominical va dedicada a **Vicent A. Estellés**, i no com la de la setmana passada, que els lectors s'endurien la sorpresa surrealista de veure que, contràriament al que s'anunciava, no parlava del poeta de Burjassot. I és que, de tant en tant, els juganers donets de les màquines es posen també ells a fer de poetes, i ens donen sorpreses, com la vida mateixa. Avui sí que la dedique al poeta Estellés. I ho faig per tal d'afegir-me a la festa —com se sol dir—, i per a destacar la magnífica iniciativa que **Josep Lozano** tingué l'any passat de celebrar cada setembre un sopar festiu dedicat a vivificar la memòria aparaulada de V. A. Estellés. I ho faig, especialment, perquè aquest divendres passat la festa estellesiana s'ha fet a Gandia, i no hi he pogut estar present per estar de viatge.

No parlaré d'aquesta celebració gandiana, però, tot i que m'han dit que va ser un èxit. Vull parlar del sentit vital que aquesta commemoració, aquest record compartit, té en un moment de tantes crisis. Perquè entre els molts sentits que tenen les paraules dels poetes, un dels més vàlids és aquest de transmetre les emocions, les memòries, les il·lusions, els desitjos i les esperances, tant d'una manera personal com col·lectiva; i de comunicar-los, i compartir-los, en veu alta, siga en una plaça, en un jardí, o siga on siga. I, en açò, els poemes d'Estellés són un exemple magnífic. Ara el recorde, el poeta, llegint en veu alta els seus versos, i sent com les seues paraules sonaven enèrgiques i càlides alhora, transformaven la fragilitat de l'home en la força de les paraules, i així convertien el fosc silenci en veu clara, o en alta veu. Ara, aquells temps són memòria sentida, i ho són justament per les paraules del poeta que els fixaren en la consciència. Recordem, per tant, les paraules dels poetes, perquè elles ens activen esperances, tant com ens permeten el gaudi conscient de ser el que som. I això és vital. I més en els temps que corren.